

Ve Yalnızlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Mayıs 2024

Alametifarıkası ömrün yarına delalet bir öykünün uzandığı uzattığı o ömür.

Kanaviçeler saklı sarnıcımda.

Kardığım ayak izi.

Kaydığım zemin.

Ölüm benzeri bir zemheri.

Karı delen dikenlerim ve evet, ben bir kardelen değilim sadece allı pullu bir çiçekten de ibaret değilken kimine göre çenginin söylediği kimine göre çalgının dinmediği ve o kekremsi sessizlikte asılı bir imge benzeri sadece gül mizaçlı bir çiçeğim bazense bir şiire tekabül ettiğim...

Yürek iklimimde açan güneş misal.

Aşkla hemhal.

Nidalarım saklı ruhumun barikatı iken zırh bildiğim bir yelek misali kalemle ördüğüm bir kördüğüm.

Ve görgülü bir hüzün.

Gölgemden ayrı düştüğüm.

Yerin gürültüsü.

Göğün tebessümü.

Makûstu talih mecrası ölüm.

Manen zengin bir rahmette saklı olası tüm kayıtlarım, aşkı katık ettiğim kadar yürüdüğüm hidayet yolu.

Ve yalnızlık...

Takati kesilmiş ölü hücrelerimden b/öldüğüm imgeler göğün gümbürtüsü yerkürenin hezeyanı ve ölümün dürtüsü.

Çalışan bir mekanizma benzeri insan hayatı:

Ye ve iç ve seril yere.

Bense kapışan iklimde saklı tutuyordum muradımı:

Sev ve asla terk etme terk etilsen bile.

Teyit ettiğimdi rotam ve rengim ve dürtülerim ölüm kusan bir hengâme.

Cıngılı mı dünün?

Yoksa cinnetin eşliğinde saklı hüznün mü?

Cennet bahçelerine yolumun düştüğü kadar...

Cehennemi yaşatanlardan uzak olsam bile...

Ta içime sızan.

Diri bir bedeni ölümle kucaklayan.

Dinginlikse rahmet.

Direncim iken sınanan

Direktif veren kader.

Seven pişman sevilmeyen yorgun bir töre adeta

Aldatılmışlığım insan ırkının hınzır yalanları dolduruşları.

Iskaladığım mutluluk.

Hedefi gözüme kestirdiğimden öte göz göze gelmeyen kimse kalp gözümle kolaçan ettiğim arkam ve önümde uzun bir yol nereye çıkacağımı bilemediğim kadar kovulduğum kapalı kapılar.

Azadesi duyguların.

Azap dolu uykuların firarı.

Nefsimle olan savaşım.

Ve yorgun fitratım içimde saklı o sayaç.

Gök gözlü annemin ellerinde saklı iken sıcak bir iklim derken soğuyan yüreğim sağımda kalem solumda sevgi bazen izah dahi edemediğim.

Gönlün surları.

Okumaya doyamadığım sureler.

Suretlerinin beni yanılttığı insan mozaikleri ve dumanı üstünde güya içtiğim soğuk çay ve mutluluğa veda.

Hatmettiğim yorgun kıtalar.

Aşamadığım ana kıta.

Kayıp bir coğrafya içimde saklı.

Arzı endam eden güneş.

Gün bozması gece.

Gece ertesi ölüm.

Ölüm öncesi hüznün.

Hüzne eşlik eden yaralarım aşka bandığım göğün bulutları tünediğim yerküre afalladığım insan izlekleri sözcüklerin buğrası imgelerin fısıltısı yatsıya kalan düşler imsakte doğan ruhum sabaha çıkmaz dediğim şiir bile eğer ki hali hazırda yaşayabiliyorsa...

Ya, ben?
Hani, şahikanın kanadına asılı.
Hani, sen?
Yadımdan sökün eden bir anı.
Andaki mevcudiyetim.
Yarınlar sökülen dikişlerim.
Ne çok pot.
Kırılan putlar.
Kaybolan mihrap.
Cezvede saklı kahve.
Telvesinde gezindiğim.
Papatyalardan fal tutmadığım kadar patavatsız Çingene kadın hali hazırda anlamlandırmak adına hayatı yarama tuz bastığım yangın ertesi koruyamadığım dileklerim ve elimden kayıp giden sevdiklerim...
Bir meddücezir ki.
Fısıltılar galeyana gelen
Taburcu edemediğim öykülerim.
Öykündüğümse sadece dünüm.
Rüzgârın yönü.
Rüzgârgülü.
Gül mizacım.
Yıldız iken kuyruğumun koptuğu.
Yılmasam bile yorgun kılındığım.
Zevcesi hüznün.
Hazan muadili.
Hükmedene koştüğüm.
Kendimden kaçtığım.
Kayıp bir mısra ansızın vuku bulan bir arya.
Arpacı kumrusunu buğdayla beslediğim.
Yüreğimin sebili.
Aşkın esiri.
Yalnızlığın esintisi.
Verdiğim her molada kendimi bulduğum.
Yeniden kaybolduğum.
Nifak sokan kimse hayatla arama...
Teselli babında yazdığım.
Tecrit edildiğim cihan.
Cinnet öncesi cennetin eşiğinde annemin beşiğini tıngır mıngır salladığım derken uyuya kaldığım.
Ve uyandığımda...
Her uyku sonrası öncesi de Allah kerim ölüm olsa bile kederin son sözü özümde sökün eden o közü

söndürmekle yanmak arasında kala kaldığım kallavi hüznü leğem akması durmayan gönül çşmem
gönlüm razı gelse de gelme de...

Ve benim tek Kurtarıcım aşkla andığım iman gücümle büyüyen kudreti yalnızlığın İlahi ışığın sönmez
ferinde saklı bir gül diken ve kırık dalım kırgın bedenim yüreğim her yüzümde açtığında güller ve bir
adım sonrası yok olmayı dilediğim azat edilmediğim kadar bu yalnızlık koğuşunda tüten duman gibi
üstümde esen rüzgâr gibi ruhumu örten atlastan yorgan gibi yâdında yarınlarımda saklı tek teselli elbet
mihrabımda yaşayan annemin dualarına ihtiyaç duyduğum kadar duymaktan imtina etmediğim tek
cümle:

Allah' a emanetim...